

Groningen gereed

Toen op 1 Juli 1947 het wetsontwerp tot reorganisatie van het tandheelkundig onderwijs door de Eerste Kamer was aangenomen en een week later op 7 Augustus de wet van kracht werd, was voor de universiteit van Groningen officieel het tijdstip aangebroken om voor het onderwijs aan tandheelkundige studenten de nodige voorzieningen te treffen. Dit betekende in de eerste plaats, het scheppen van de voorwaarden met behulp waarvan de opleiding tot tandarts in de naaste toekomst zichtbare gestalte zou verkrijgen.

Vooruitlopend op de aanneming der ontworpen wettelijke regeling, was men aldaar reeds begonnen met het geschikt maken en inrichten van een gebouw voor het praeklinisch onderwijs. De excentrische ligging daargelaten (men had weinig keus) zijn de organisatoren met coll. H u t aan het hoofd, er in geslaagd het beschikbare gebouw aan te passen aan de behoeften, waartoe de moderne en fraaie technische en mobiele uitrusting in belangrijke mate heeft bijgedragen.

Maar dit betreft slechts de studie der propaedeuse waarvoor verleden jaar uit Utrecht een veertigtal studenten van de „oude” opleiding werden overgenomen om, in afwachting van de komende generatie „nieuwe stijl” dit deel van de tandheelkundige opleiding alvast productief te maken.

Intussen moest gewerkt worden om bij voltooiing der praeklinische opleiding, ten behoeve dezer studenten gelegenheid te bieden voor het klinische gedeelte der studie. Het invloedrijke college, dat de omvattende naam draagt: Commissie van Beheer over het Algemeen „Provinciaal Stads- en Academische Ziekenhuis” en de scepter zwaait over een uitgebreid complex imposante geneeskundige klinieken, strekte aanstonds zijn beproefde zorgen uit over de oprichting ener tandheelkundige polikliniek, waarbij op onbekrompen wijze voor de verwezenlijking van H u t's project werd zorg gedragen.

Wij weten niet of en in hoeverre de omvang en de uitvoering bij de oorspronkelijke plannen is ten achter gebleven. Het is niet onmogelijk dat de inmiddels opgekomen bezuiniging van overheidswegen tot allerlei beperkingen heeft geroepen. Het kan zijn dat oorspronkelijk alles nog royaler, nog doeltreffender en aantrekkelijker was bedoeld of opgezet! Hoe het zij, het past volkomen in de moderne

stijl van de andere klinieken, waartussen het een, naar de omvang nog bescheiden ruimte heeft ingenomen.

Wie alleen vertrouwd is met de sobere, ja nuchtere, ten dele hopeloos verouderde inrichting van de gelijknamige instelling te Utrecht, mist elke redelijke maatstaf van vergelijking. Hij kan slechts onder de indruk komen van de harmonische lijnen en kleuren van de vertrekken en hun inrichting, waarbij alles is gedaan én bereikt om het werken en het verblijf in deze polikliniek aangenaam te maken. Dit met inbegrip van de studenten, waarvan ieder een moderne combinatie van leerbeklede oliepompstool, eenvoudige „unit” en fraaie houten instrumentenkast te zijner beschikking vindt. Het geheel in roomkleurige uitvoering en kwantitatief (niet kwalitatief) slechts een nuance afwijkend van wat een up-to-date-praktijkinstallatie omvat. De psychologische betekenis van een werken in dusdanig milieu, ten gunste van de praestatie moet men niet gering achten; men kan alleen de studenten gelukkig prijzen aan wie een dusdanige apparatuur in bruikleen wordt gegeven.

Het was, kort geschetst, deze alleszins aantrekkelijke creatie, welke op 30 November jl. officieel voor het gebruik ten dienste van onderwijs en patiënten werd opengesteld. In welke mate de betekenis dezer plechtigheid voor de universaliteit van het noorden tot belangstellenden had gesproken, viel wellicht af te meten aan de meer dan volledige bezetting van het amphitheater in de niet minder moderne en fraaie collegezaal van de heelkundige kliniek. Autoriteiten en vele anderen, van ver en nabij gekomen, wier verbondenheid met de tandheelkunde hen derwaarts had gedreven, vulden de zaal. De Commissaris der Koningin, het college van Curatoren, de Commissie van Toezicht op het Provinciaal-, Stads en Academisch Ziekenhuis, de Rector-magnificus, hoogleraren van de Medische Faculteit, de Geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid, vertegenwoordigers van het tandheelkundig onderwijs te Utrecht en van de tandheelkundige organisaties waren aanwezig om te luisteren naar de vele toespraken die op deze plechtigheid waren afgestemd. De burgemeester, Mr. Cort van der Linden, in zijn hoedanigheid van president-curator opende de rij met een uitgebreide rede, gevolgd door de rector-magnificus Prof. Enk, de directeur van het Ziekenhuis Dr. Zielstra; Prof. Vos, secretaris van de Medische Faculteit, schrijver dezes namens het tandheelkundig onderwijs te Utrecht. Dr. Copius voor het Staatstoezicht op de Volksgezondheid, coll. Zwaga, namens de noordelijke Afdeling van de Mij. Tenslotte sprak coll. Stork, de voorzitter der Mij. uit naam van de gezamenlijke tandheelkundige organisaties, die Curatoren verlot vroeg tot het aanbrengen van een koperen gedenkplaat ter ere van deze dag in het gebouw van de polikliniek. De rij werd gesloten door een vertegenwoordiger der Groningse tandheelkundige studenten, die tevens een boekwerk aanbod voor de uiteraard nog bescheiden bibliotheek.

Alleen reeds uit de duur der verschillende redevoeringen, afgezien

van de waardering die daarin tot uiting werd gebracht, zou men geneigd zijn af te leiden, dat de sprekers deze meenden te moeten aanpassen aan de betekenis, die zij, elk in hun positie, aan de opening dezer polikliniek toekennen. En aldus bezien zullen de aanwezige tandartsen, voor zover de bezichtiging der lokaliteiten hun dat niet reeds had duidelijk gemaakt wel de indruk mee naar huis hebben genomen, dat „men” in Groningen de tandheeskunde als nieuwe loot aan de medische stam van harte is toegedaan. Uit dien hoofde alleen reeds gaat de opleiding der a.s. tandartsen aldaar een goede toekomst tegemoet. Wat zou men voorshands meer kunnen verlangen? B.